

Okna dokořán

Petr Hapka

Jsou noci, kdy se mením
v podivné stvoření.
Ach, noci, které nezná
ten, kdo se nemení...
To v jednom okamžiku
jsem plná per a blan
a s hlavou plnou deštu
a oken dokořán.

Tys dávno tvrde usnul,
a k oknu je jen krok.
Chci letet... Letet nocí,
již maloval van Gogh,
v níž zmizel Exupéry
a ve které krik vran
je nehoráznou chválou
všech oken dokořán.

Co bylo, je a bude
je vecne stejný stav
tam, v delte reky pachu.
A v mori ostrých trav,
kde nelitují bídy
a utržených ran...
a když, tak jen tech oken,
co nejsou dokořán.

Pak ráno svolá hvezdy
jak žáky do lavic.
Ty spíš. A já jsem zpátky.
Ne, nepoznal jsi nic.
Jsem znovu ve své kuži,
je nejbežnější z rán...

Dík, lásko - za tu svícku
na okne dokořán.